

τὴν πῆτα ποῦφαγε κι' αὐτὸς
ἦταν κολοκυβένια.

'Αμὲ τὸν ἴδατε, παιδιὰ, καὶ τὸν ξανθὸ τὸν Βάλλον ;
ἀκούς ἐκεῖ ! ... τὸν ἴδαμε κι' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλη.
Καὶ τοῦτος εἶναι σεβνταλῆς
κι' Ἄγας μεγάλος τῆς Βουλῆς.

Κι' αὐτὸς τοῦ Κόντε τοῦ ἕψλου κατέβασε τὴ μύτη,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο θαρρῶ τὸν μακαρίτη
πῶς ἦλθ' ἐδῶ μὲς 'στὸ Γιλδίξ, καὶ σὺ καλὰ τὸν ἴγνώρισες,
καὶ τὰπες ἕνα χέρι
μ' αὐτὸν τὸν ντελμπεντέρη,
καὶ σὺ τὸν Ντελγηγιάν-Πασσὸ τὸν παρασημοφόρησες.

Κι' ἀπ' τὸν κειρὸ, ποῦ πᾶτησε μὲς 'στὴς Στρεμποῦλ τὸ χῶμα
κι' ἡ Ράλλη ρεπουμπλικα, ποῦχει σεβντὰ γὰρ κόμμα,
ἴνῳκα οἱ Γκιουρῆδες μεγάλοι σύμμαχοί μας
καὶ σὺ τοὺς ξαναγάπησες κι' ἐμεῖς μὲ τὴν ψυχὴ μας,
κι' εἶπαν πολλοὶ Δερβισῆδες κι' ὁ Σειγουλιόλαμης
πῶς ἔπρεπε Βεζύρη σου καὶ τοῦτον νὰ τὸν κάμης.

'Αμ' ἴδατε καὶ τὸν Σκουζέ, Μνίστρο Τραπεζίτη ;
τὸν ἴδαμε κι' ἐράγαμε καὶ 'στὸ δίκὸ του σῆτι.
Ἐκανε τόσο πατιρντί,
μὰς εἰδεῖς κι' ἀγάπη,
κι' ἰμάμ μὰς εἶχε μπακλιντί,
μὰς εἶχε καὶ κωπάπι.

Ἐῤῥαμε 'στὸ τραπέζι του καὶ ξένους μουστερῆδες,
κι' ὅλοι μὰς κ'ουβενταζῆσανε μὲ χεῖλῃ Ζαχαρένικα,
κι' ἀπάνω 'στους σοφάδες του στρώσαμε τῆς ἀρίδες
καὶ τὸν κωρὸ τὸν ἤπιαμε σὲ τζάρικα δικωμαντένια.

Ἐομαμάσαμε τὰ τζάρικα του καὶ τᾶλλα τὰ καλὰ του...
εἶναι τὸ χέρι τὸ δεξιὸ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου,
κι' ὅταν τὸ Στέμμα τὰ γαλῆ μ' αὐτὸν τὸν Στρατηλάτη
ὁ κύρ Ἀλέκος μὰς καὶ δῶρ πηγάινε 'στὸ Παλάτι.

Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ στιλπνὸς
τὰ κάνει μέλι γάλα,
κι' ὁ Θεωδώρακὸς ὁ ἔμπνης
δὲν πέρνει κουντρουβάλα.

Καὶ τοῦτος μὰς ἐκλάβεσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω ..
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνω,
ποῦ παίζει τώρα, Πατισάχ, καρβοκῆρη ῥόλο
καὶ κάνει στόλους πρὸ καλοῦς κι' ἀπ' τὸν δίκὸ μας στόλο.

Μὰ χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν κύρ Ζυγομαλῆ,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἰπουργούς
τοὺς ἐν ἀργίᾳ κι' ἐνεργούς.

Ἡ κρίσις δὲν ἐπέρσασε, φωνάζουν μερικοὶ
νεροπολιτικοί,
κι' ἄλλοι μὰς λένε πῶς ἔπερσεν... τί νὰ σοῦ πῶ δὲν ξέρω...
λένε πῶς κι' ὁ Διὰδόχος τᾶρτεμαξε μὲ τὸ γέρο,
καὶ μὲ τὴν ταμπακέρη σου προσφέρει ταιγιακράκι
'στὸν γέρο Θεωδώρακη.

Καμπόσοι τὴν παρτίτσι σαλπίζουν τοῦ Λιμπρίτη
καὶ παίζουσε νταούλια,
καὶ 'στὴ Βουλῇ πηγαίνουσε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
καὶ φεύγου' μὲ τὴν Πούλια.

Κακὸ μεγάλο γίνεται 'στὸ σύμμαχο λημέρι
κι' ἡ συμμαχίαις σήμερὰ δὲν εἰν' ἐλπίδες κούφιας,
κι' Ἀριστογειτονες πολλοὶ καὶ ὅσοι Ροβεσπέρου
βγάζου' μπροστά σου, Πατισάχ, τῆς κόκκιναῖς των σκου
καὶ πέρτουσε καὶ προσκυνῶν μὲ τούμπαις ἕως κάτω [φρικ]
τὸ μέγα Καλιφότο.

Σοῦ στέλλουν χαιρετίσματα καὶ γίλιζ δῶρ φιλιὰ
Γκιουρῆδες σκαρτάδει,
ποῦ 'στὴν ἀγγάρεχ βάζουσε λογιῆς σκυλιὰ
καὶ μύγιας 'στὸ σημάδι.

Μὰ μὴν τοὺς συνερίζεσαι κι' εἶναι πολὺ μουρμούρηδες,
καὶ μὲ χαρὰ μὰς μάθαμε πῶς μέσῃ 'στους Γκιουρῆδες
μὲ τρεῖς δυναμίτες γίνεσαι Βεζύρης μὲ χαρὰ,
μὲ τὴν Αὐλή, μὲ τὴν Βουλῇ, καὶ μὲ τὰ πατερά.

Τέτοιχα ποῦ λές, βρε Περικλῆ, μιλῆσανε μὲ ζήλο
'στὸν Πατισάχ τὸν φίλο,
ποῦ σύμμαχο τὸν ἔκαναν οἱ κόκκινοί μας σκουροί...
Π. — Κι' ἦσαν παρῶν εἰς τὸ Γιλδίξ καὶ τὰκουσε, μαγκούρη!

Φ. — Ὅχι, παρῶν εἰς τὸ Γιλδίξ δὲν ἦμουν, Περικλέτο,
ἀλλ' ὅμως ὑποθέτω
πῶς τέτοιχα καὶ παρῶμοι θῆκαν ἀπάνω κάτω,
κι' ἔπειτα τῶστρωσαν βαρετὰ μὲς 'στὸ Σαρσκαεράτο,
κι' ἐπῆσαν παρῶτομα, πεσοκίαι καὶ λερτά...
Π. — Κι' ἐγὼ σὺν βιάκασι πίστευα πῶς τὰκουσε αὐτὰ.
Ὅρσε λοιπὸν, παλῆσκυλο καὶ ζήλινε Ἰγκιουρῆ,
δῶρ φάπαις μὲς 'στὴ μούρη.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόφοις ἀγγελίαις.**

Ἐτὸν Παρκασσὸν παράστασις μὰς προσκαλεῖ τὸ βράδυ
γιὰ δῶρ λαμπροῦς ἠθοποιούς, τὸν κύριον Γεννάδη,
καὶ τὴν γνωστὴν τὴν τραγωδῶν, τοῦτέστι τὴν Βεράνη,
κι' ὁ κόσμος γιὰ τὴν τέχνην τῆς πρέπει καὶ νὰ πληρώνη.

Ὁ Παρασκευσούλας μας, ὁ Γεωργιάκης δηλαδή,
Ἄστωας ἀργισυντάκτης κι' ἕνα σπάνιο παιδί,
κατ' αὐτὰς ἠρραβωσίθη μὲ νεανίδ' ἀγαστὴν,
Μαργετινὰ τὴν Μαρίνου, τὸςς χάρτιος μεστὴν,
προσηλιὰ δ' ἀνεψιὰν τοῦ Δημάργου τοῦ Μεσκουρη...
καὶ 'στὰ στέφανα λοιπὸν, κι' ὅλο γέλοια, κι' ὅλο γῶρι.

Τάδε πρὸς ἄλλους γενικῶς ὁ Φεσουλῆς κηρύττει...
εἰς τοῦ Φωτιῶου τρέξετε ποῦ Τραπεζιόμεστη
νὰ πάρετε εἰς τούτη μακ τὴν ἀνακρηδὶξ
λαχειοφόριαις Ἐθνικῆς μ' ὀκτὸ δορυκίαις παιδιὰ.
Θὰ γίν' ἡ νέα κλήρωσις δεκαεννιά Μαρτίου
κι' εἶναι καὶ καλορογίκοις ὁ Γιάννης ὁ Φωτιῶου,
κι' αὐτὸς ποῦ πάρη μετοχαῖς καὶ σὺρ ἀπὸ τὸ χέρι του
τῆς ἐδδομητῆτα πιθάνον νὰ βάλῃ 'στὸ κεμερί του,
καὶ τί γὰρ τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο νὰ πέτυγετε
μέξ 'στὴς στώχιας τοὺς καιρούς, ποῦ κόσμος κακτρούγετα!